

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 104/2014-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. februára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť I. M., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 2 a 3, čl. 21 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 3 T 70/2008 z 12. mája 2009, uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 To 100/2009 z 21. júna 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 27/2012 z 26. júna 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2012 doručená sťažnosť I. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 2 a 3, čl. 21 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 6 ods. 1

a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 70/2008 z 12. mája 2009, uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 To 100/2009 z 21. júna 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 27/2012 z 26. júna 2012.

Sťažovateľ bol označeným rozsudkom okresného súdu z 12. mája 2009 uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní desať rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Súčasne mu bol uložený ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov. Tým istým rozsudkom bola obžalovaná M. R. oslobodená spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchala.

Krajský súd napadnutým uznesením z 21. júna 2011 zamietol odvolanie sťažovateľa aj odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Najvyšší súd napadnutým uznesením z 26. júna 2012 odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (z dôvodu, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku).

Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa dostatočne nevysporiadal s postupom odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa týkajúcim sa posúdenia zákonnosti postupu príslušníkov kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru T. (ďalej aj „OR PZ T.“) pri sledovaní jeho osoby z mesta T. do obce B., kde bol zadržaný hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru T. (ďalej len „OO PZ T.“) na pokyn príslušníkov kriminálnej polície. Podľa názoru najvyššieho súdu bol postup pri zadržaní sťažovateľa a jeho spolujazdkyne M. R. v súlade so zákonom a v súlade so zákonom bol aj postup pri zaistení vecí, ktoré odovzdala M. R. pred jej zadržaním, a takto bol legálne zabezpečený vecný dôkaz pre trestné konanie. Najvyšší súd uviedol, že tento postup bol primeraný najmä

za situácie, keď zasahujúcim policajtom bolo známe, že sťažovateľa ako hľadanú osobu a jeho spolujazdkyňu M. R. spájajú predchádzajúce spoločné kriminálne aktivity, drogová trestná činnosť, za ktorú boli odsúdení v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 T 80/2007.

Sťažovateľ uvádza, že zo spisu je zrejmé, že príslušníci kriminálnej polície začali sledovať vozidlo, ktoré viedol, už v meste T. a vedeli, že on je hľadanou osobou a s M. R. má spoločnú kriminálnu drogovú minulosť, a preto požiadali o spoluprácu OO PZ T. Po zastavení vozidla hliadka OO PZ T. kontrolovala sťažovateľa. K M. R. pristúpil príslušník kriminálnej polície J. K. a vyzval ju, aby vystúpila z vozidla a išla s ním k vozidlu kriminálnej polície, kde ju vyzval, aby vyložila všetko, čo má pri sebe vrátane obsahu kabelky. M. R. na jeho výzvu vybrala obsah kabelky a okrem iných vecí aj malé puzdro, v ktorom sa po otvorení našlo 10 ks papierových skladačiek a jedna zatavená striekačka, v ktorej bol bledožltý prášok. M. R. musela všetko vybrať a následne dať naspäť a príslušník kriminálnej polície si puzdro s obsahom vzal k sebe. Následne bol sťažovateľ prevezený v sprievode príslušníkov OO PZ T. na OR PZ T. a M. R. viedla svoje vozidlo v sprievode príslušníka kriminálnej polície na OR PZ T. Na OR PZ T. bola M. R. vykonaná osobná prehliadka podľa § 99 ods. 4 Trestného poriadku s poukazom na § 102 ods. 4 Trestného poriadku tak, že musela otvoriť puzdro, vysypať jeho obsah a po spísaní nájdených vecí ich musela opäť dať do puzdra. Potom jej boli odobraté stery z rúk na preukázanie prítomnosti drogy, ktorých výsledok bol pozitívny. Stery z rúk boli odobraté aj sťažovateľovi, tieto boli negatívne. Sťažovateľ bol ešte v ten deň vypočutý a pri výsluchu priznal, že veci nájdené u M. R. patria jemu a do puzdra ich dal bez jej vedomia. Sťažovateľ poukazuje na to, že *„po celý čas čakania bol dôkazný materiál po celých minimálne 3 hodinách mimo nášho dosahu u operatívneho pracovníka kriminálnej služby J. K., bez zadokumentovania, ktoré sa robilo až po príchode vyšetrovatelky, čo tiež vyvoláva pochybnosti, či nebolo s materiálom manipulované“*.

Sťažovateľ uvádza, že vo vzťahu k nemu bol postup polície v súlade so zákonom, pretože bol osobou, po ktorej bolo vyhlásené pátranie. Vo vzťahu k M. R. však došlo k nezákonnému postupu, pretože podľa sťažovateľa bol na jej sledovanie potrebný príkaz,

resp. predbežný súhlas prokurátora podľa Trestného poriadku. Dôkazy získané sledovaním bez príkazu, ako aj dôkazy z nich vyplývajúce, medzi nimi výpoveď sťažovateľa, nemožno podľa neho použiť v trestnom konaní ako dôkaz. Po vylúčení takto získaných dôkazov nemožno bez akýchkoľvek pochybností dokázať, že sa stal skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba.

Ďalej sťažovateľ namieta, že za situácie, keď polícia disponovala informáciou, že s ním ako osobou v pátraní sa nachádza aj osoba, s ktorou ho spája kriminálna minulosť, mala po zastavení vozidla vykonávať úkony podľa Trestného poriadku, a teda na základe príkazu alebo súhlasu prokurátora. Podľa sťažovateľa *„Pokiaľ teda príslušník ÚJ a KP J. K. vyzval M. R., aby vyložila všetko čo má pri sebe, ako aj obsah kabelky a prikázal jej, aby otvorila aj puzdro od rúžu, postupoval protizákonne v rozpore s ustanoveniami § 101 Trest. poriadku.“* Úkony podľa Trestného poriadku mohli vykonávať len orgány činné v trestnom konaní, čo príslušníci kriminálnej polície neboli, z čoho tiež vyplýva procesná nepoužiteľnosť získaných dôkazov.

Sťažovateľ poukazuje aj na pochybenie pri odoberaní sterov z rúk M. R., ktorá predtým manipulovala s drogou na základe príkazu príslušníka kriminálnej polície, aby vybrala obsah puzdra. Týmto postupom bola podľa sťažovateľa donútená prispieť k svojmu obvineniu, čo je v rozpore s jej právom na obhajobu a spravodlivé súdne konanie.

K namietanému porušeniu práva na obhajobu a práva na spravodlivé súdne konanie sťažovateľ uviedol, že bol vypočúvaný ako zadržaný podozrivý bez prítomnosti obhajcu a ani nebol poučený o možnosti zvoliť si obhajcu.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj tým, že návrh na vzatie do väzby M. R. podal prokurátor Krajskej prokuratúry v T. JUDr. L. Š. (ďalej len „krajský prokurátor“) a o sťažnosti M. R. proti rozhodnutiu o vzatí do väzby rozhodoval senát, ktorého predsedníčkou bola JUDr. D. Š., manželka krajského prokurátora, ktorý podal aj obžalobu na sťažovateľa a M. R. okresnému súdu, a jeho manželka bola členkou senátu krajského súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní sťažovateľa

proti rozsudku súdu prvého stupňa. Sťažovateľ poukazuje na to, že „nikto nemôže odstrániť oprávnenú obavu, že sa v súkromí rozprávajú o svojej práci a tým je ovplyvnený úsudok JUDr. Š. ako sudkyne, čím dochádza aj k porušeniu zásady rovnosti zbraní v prospech obžaloby“.

Podaním doručeným 6. decembra 2012 sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť o úradný záznam OO PZ T. z 12. decembra 2007, ktorým chce preukázať, že jeho zadržanie bolo výsledkom plánovanej policajnej akcie.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu a aby jeho sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní prijal na ďalšie konanie. Vo veci samej žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo M. I. upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj v čl. 16 ods. 1, 2 Ústavy SR, v čl. 17 ods. 2, 3 Ústavy SR, v čl. 21 Ústavy SR, ako aj podľa čl. 6 ods. 1, čl. 5 ods. 1 písm. c a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a v článku 144 ods. 1, 2 Ústavy SR postupom

a) Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 27/2012

b) Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 To 100/2009

c) Okresného súdu v Trnave sp. zn. 3 T 70/2008

porušené bolo.

2. Ruší sa Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 To 100/2009 zo dňa 21. 6. 2011 a prikazuje sa mu, aby vec vrátil Okresnému súdu v Trnave a ten vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol v intenciách Ústavného súdu SR.

3. V zmysle čl. 46 ods. 3 a čl. 127 ods. 2, 3 ústavy SR sa M. I. priznávajú trovy konania právneho zastupovania vo výške... €, ktoré je povinný zaplatiť Krajský súd Trnava na účet advokáta ex offio do jedného mesiaca od tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že označenými rozhodnutiami všeobecných súdov boli porušené jeho základné práva podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 2 a 3, čl. 21 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

Podstatou sťažnosti je námietka, že drogy, ktoré boli nájdené pri bezpečnostnej prehliadke M. R. a zaistené ako dôkaz, na základe ktorého bolo vedené trestné konanie a sťažovateľ bol odsúdený, boli získané v rozpore so zákonom, pretože jej bezpečnostná prehliadka nebola vykonaná postupom v súlade so zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZ“). Táto námietka sa týka konania ako celku.

1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 70/2008 z 12. mája 2009

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby a právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, je založená na princípe subsidiarity („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“).

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 3 T 70/2008 z 12. mája 2009 uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo ho odsúdil na trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu s maximálnym stupňom stráženia a súčasne mu uložil ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov. Obžalovanú

M. R. okresný súd oslobodil spod obžaloby za ten istý skutok podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchala obžalovaná.

Opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolaním možno napadnúť rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 311 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy (§ 311 ods. 4 Trestného poriadku). O odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd (§ 315 Trestného poriadku).

Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv proti rozsudku súdu prvého stupňa podaním odvolania, túto možnosť aj využil a bolo v právomoci príslušného krajského súdu jeho odvolanie prerokovať a o ňom rozhodnúť, a teda poskytnúť ochranu tým právam, ktorých porušenie sťažovateľ v odvolaní namietal. Právomoc iného všeobecného súdu vylučuje v danom prípade právomoc ústavného súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením krajského súdu sp. zn. 6 To 100/2009 z 21. júna 2011

Podľa judikatúry ústavného súdu v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (ak je podaná v lehote počítanej vo vzťahu k rozhodnutiu dovolacieho súdu) s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú (napr. vtedy, ak zákon výslovne vylučuje možnosť podania dovolania k rozhodnutiu všeobecného súdu ako celku). V takom prípade nemožno sťažnosť smerujúcu proti právoplatnému rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu,

odmietnuť pre jej oneskorenosť (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, III. ÚS 227/2010, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010).

Ústavný súd preto konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu v lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa ďalej zamerail na posúdenie, či preskúmanie námietok sťažovateľa proti postupu a rozhodnutiu krajského súdu patrí do jeho právomoci, resp. či na ich posúdenie bol príslušný najvyšší súd v dovolacom konaní. Ústavný súd môže vo vzťahu k odvolaciemu súdu preskúmať také námietky, ktoré sťažovateľ nemohol uplatniť v dovolacom konaní, pretože ich nemožno subsumovať pod žiadny dovolací dôvod, napr. týkajúce sa skutkového stavu, a teda sťažovateľ nemal vo vzťahu k týmto námietkam k dispozícii iný účinný opravný prostriedok.

Sťažovateľ odôvodnil v tejto časti sťažnosti namietané porušenie svojich práv tým, že krajský súd posúdil postup polície pri vykonaní bezpečnostnej prehliadky M. R. ako postup, ktorý bol v súlade so zákonom o PZ, a teda ako zákonný spôsob získania dôkazu pre trestné konanie. V doplnení k sťažnosti namietal aj porušenie svojho základného práva na nestranný súd.

2.1 K namietanému porušeniu práv sťažovateľa v súvislosti s námietkou nezákonného získania dôkazu

Sťažovateľ podal odvolanie v zákonnej lehote len proti výroku o treste. Jeho obhajca rozšíril dôvody odvolania aj proti výroku o vine, ale až po uplynutí tejto lehoty na verejnom zasadnutí. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol: *„odvolací súd, aj s prihliadnutím na rozšírenie dôvodov odvolania až na verejnom zasadnutí, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, so zameraním sa na to, či chyby vytykané po uplynutí odvolacej lehoty, by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.“*

Krajský súd sa v napadnutom uznesení zaoberal namietaným porušením zákona o PZ a dospel k záveru, že postup polície bol v súlade s týmto zákonom, a preto aj dôkaz získaný vykonaním bezpečnostnej prehliadky bol získaný zákonným spôsobom a mohol byť použitý v trestnom konaní. Krajský súd teda nezistil pochybenie, ktoré by odôvodňovalo podanie dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa tak, že ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku, pretože zistil, že nie je dôvodné.

Sťažovateľ s právnym názorom krajského súdu nesúhlasil, a preto ho napadol dovolaním, v ktorom kvalifikoval svoje námietky ako dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) a g) Trestného poriadku. Najvyšší súd sa dovolaním sťažovateľa zaoberal, neodmietol ho ako neprípustné, jeho námietky posúdil, dospel však k záveru, že nespĺňajú žiadny z dôvodov dovolania. Keďže námietky sťažovateľa posudzoval najvyšší súd, ústavný súd dospel k záveru, že nemá právomoc preskúmať tieto námietky sťažovateľa ani vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu, pretože právomoc na ich posúdenie mal v tomto prípade najvyšší súd.

Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2.2 K namietanému porušeniu práv sťažovateľa v súvislosti s právom na nezávislý a nestranný súd

Sťažovateľ v doplnení sťažnosti z 12. novembra 2012 poukázal na okolnosti, z ktorých vyplýva jeho obava, že v jeho veci rozhodoval súd, ktorý nebol nestranný:

- 1. návrh na vzatie do väzby M. R. podal krajský prokurátor a o zamietnutí sťažnosti M. R. proti rozhodnutiu o väzbe rozhodol senát, ktorého predsedníčkou bola JUDr. D. Š., jeho manželka, a

- 2. obžalobu na sťažovateľa a M. R. podal krajský prokurátor a o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu rozhodoval senát, ktorého členkou bola jeho manželka.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv. Namietat' porušenie práv inej osoby môže iba zákonný zástupca takej osoby (II. ÚS 4/96).

Pokiaľ teda sťažovateľ namieta, že v konaní o návrhu na vzatie do väzby M. R. bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa ústavy, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru, je sťažnosť v tejto časti podaná neoprávnenou osobou.

Pokiaľ sťažovateľ v súvislosti s rozhodovaním o väzbe M. R. namieta porušenie svojich práv z dôvodu, že o jej väzbe nerozhodol nestranný súd, je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená, pretože rozhodnutie o dočasnom pozbavení osobnej slobody M. R. nie je v príčinnej súvislosti s právami sťažovateľa. Okrem toho sťažovateľ namieta porušenie svojich práv rozhodnutím o veci samej, ktoré nemožno zamieňať s rozhodnutím o väzbe, ktoré v sťažnosti nenapadol.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v tejto časti sťažnosti z dôvodu rodinnej väzby medzi sudkyňou, ktorá bola členkou senátu rozhodujúceho o jeho odvolaní, a zástupcom obžaloby ako strany v konaní.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Využitie takéhoto právneho prostriedku ochrany základných práv sťažovateľa predchádza poskytnutiu ochrany v konaní ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z obsahu spisu ani z obsahu sťažnosti nevyplýva, že sťažovateľ namietal túto okolnosť v odvolacom konaní, a teda využil na ochranu svojho práva právny prostriedok, ktorý mu poskytuje Trestný poriadok (podanie námietky zaujatosti podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku).

Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde s poukazom na § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

3. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 27/2012 z 26. júna 2012

3.1 K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s tvrdením sťažovateľa o nezákonnom spôsobe získania dôkazu

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti riadil svojou stabilnou judikatúrou, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho

názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku vo veci *Ruiz Torija v. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B uviedol, že „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“

Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 2 Tdo 27/2012 z 26. júna 2012 konštatoval, že námietky sťažovateľa nemôžu splňať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto sa nimi môže zaoberať len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom). Najvyšší súd už pri predbežnom preskúmaní veci zistil, že nie je splnený žiadny dovolací dôvod, a preto dovolanie odmietol. Svoj názor odôvodnil takto:

„Postup súvisiaci so zaistením vecí odovzdaných M. R. pred jej zadržaním 12. decembra 2007 bol vykonaný v súlade so zákonom a takto bol legálne zabezpečený vecný dôkaz pre následne vedené trestné konanie.“

Pri pátraní po hľadanej osobe je policajt v zmysle § 23 ods. 1, ods. 2 písm. b) zák. o PZ oprávnený nielen dať pokyn na zastavenie dopravného prostriedku, ale aj vykonať jeho prehliadku.

Za týchto okolností je primeraný a zákonu zodpovedajúci postup, ak sa policajt pri vykonávaní predmetného služobného zákroku zároveň na základe § 22 ods. 1 zákona o PZ presvedčí, či u seba nemá zbraň hľadaná osoba, rovnako aj osoba, ktorá sa s ňou nachádza vo vozidle. To platí najmä za situácie, v ktorej je zasahujúcemu policajtovi známej že osobu spolujazdca (tu M. R.) s hľadanou osobou (obžalovaným) spájajú predchádzajúce spoločné kriminálne aktivity (rozsudok Okresného súdu Trnava z 21. júna 2007, sp. zn. 7 T 80/2007) – išlo o spoločné spáchanie rovnakej ako prejednávanej, teda drogovej trestnej činnosti.

Forma presvedčenia sa o držbe zbrane nie je v zákone konkrétne ustanovená, musí však zodpovedať nevyhnutnej miere na dosiahnutie účelu sledovaného služobnou činnosťou v zmysle § 8 ods. 1 zákona o PZ. Vzhľadom aj na legálnu definíciu zbrane podľa tohto zákona (§ 22 ods. 1, § 14 ods. 5), teda čohokoľvek, čím možno urobiť útok voči telu dôraznejším, je primerané, aby bola osoba vyzvaná k vyloženiu všetkého, čo má pri sebe, vrátane vecí z kabelky. Ak je potom takto získaná, okrem alebo namiesto zbrane, iná vec s možným súvisom so spáchaním trestného činu v intenciách § 21 ods. 1 zákona o PZ (tu skladačky a striekačka), je potrebné postupovať podľa odseku 2 naposledy označeného ustanovenia a v nadväznosti na to podľa § 92 Trestného poriadku, k čomu aj zaistením týchto vecí a ich následným prevzatím vyšetrovateľom došlo (čl. 108 a 109), a čo bolo podkladom pre začatie trestného stíhania.

Avšak aj v prípade, ak by policajt (príslušník policajného zboru, teda nielen policajt v zmysle § 10 ods. 8 a ods. 10 Trestného poriadku) zistil v momentálnej situácii, že je páchaný trestný čin, tu v konkrétnej súvislosti s držbou omamných látok, bol by povinný vykonávať služobný zákrok, ako mu to prikazuje ustanovenie § 9 ods. 1 zákona o PZ (nezáleží pritom na označení zákroku policajtom, ale na dodržaní zákonných oprávnení). Také zistenie môže prameniť aj zo spozorovania spoločného pohybu osôb odsúdených za drogovú trestnú činnosť spáchanú v spolupáchateľstve, viazaných obmedzením podľa rozhodnutia súdu, spočívajúcim v zákaze sa spolu stýkať (viď skôr označený rozsudok Okresného súdu Trnava).

Aj v takom prípade je dané oprávnenie dať pokyn na zastavenie a vykonanie prehliadky dopravného prostriedku [§ 23 ods. 1, ods. 2 písm. a) zák. o PZ] a oprávnenie zaistiť vec podľa § 21 ods. 1 tohto zákona – v tomto prípade so zameraním práve na držbu narkotík a s tým súvisiacich prostriedkov na ich užívanie. Spôsob vykonania služobného zákroku spojený s predchádzajúcou výzvou na vyloženie vecí, ktoré má osoba, voči ktorej sa služobný zákrok vykonáva pri sebe, je primeraný a zodpovedajúci kritériám § 8 ods. 1 zákona o PZ (v danom prípade realizovaný bez potreby použiť donucovacie prostriedky v zmysle § 50 tohto zákona). Zároveň aj tu by bolo možné použiť aj postup podľa § 22 ods. 1 zákona o PZ vo vzťahu k možnej držbe zbrane osobou, proti ktorej sa vykonáva služobný zákrok.

Na to potom nadväzuje postup podľa § 21 ods. 2 zákona o PZ a podľa § 92 Trestného poriadku, ktorý bol aj v preskúmvanej veci použitý.

Na rozdiel od vyššie uvedeného, pri relevantných poznatkoch o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu, ktorými polícia disponuje v dostatočnom časovom predstihu, vzniká povinnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní podľa Trestného poriadku (v súčinnosti so službami Policajného zbor v rozsahu podľa § 7 ods. 2 zákona o PZ).

Tu by išlo o začatie trestného stíhania uznesením alebo zaisťovacím úkonom (§ 199 ods. 1 Tr. por.), pričom týmto úkonom by mohlo byť vydanie, resp. odňatie veci (§§ 89, 91 Tr. por.), alebo osobná prehliadka (§ 102 Tr. por.), spojená s odňatím vecí.

V preskúmvanej veci o naposledy uvedený prípad nešlo. Nie je v nej spochybnená zákonnosť postupu, ako ho popísal zasahujúci policajt K., pričom v súlade so zákonom by tento postup bol aj v prípade, ak by služobný zákrok bol vyvolaný okamžitým, resp. náhle vzniknutým podozrením zo spáchania trestnej činnosti, pre ktorú bolo následne vznesené obvinenie (opätovne je potrebné zdôrazniť, že nešlo o predbežné disponovanie informáciou o páchaní takého trestného činu).

Na základe uvedeného najvyšší súd uzavrel, že napadnuté rozhodnutie nie je založené na dôkazoch vykonaných v nesúlade so zákonom. Je teda zrejmé, že nie je splnený dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. (ani iný dovolací dôvod).“

S poukazom na citované odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa proti postupu polície a svoj názor rozsiahlo, podrobne a logicky odôvodnil. Záver najvyššieho súdu je v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci, na ktoré poukázal najvyšší súd, udržateľný aj v konfrontácii s právnou úpravou, na ktorú sa odvoláva, aj s obsahom spisu, ktorý mal najvyšší súd k dispozícii. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu svojimi vlastnými.

Posúdiac konkrétne okolnosti danej veci – sťažovateľ bol osobou v pátraní, pretože nenastúpil nariadený výkon trestu, bol spozorovaný vo vozidle s M. R., s ktorou ho spája predchádzajúca drogová trestná činnosť, za ktorú boli spoločne odsúdení rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 T 80/2007 z 21. júna 2007, okresný súd im súčasne uložil zákaz sa spolu stýkať, ktorý týmto porušili – ústavný súd nemá pochybnosti o legitímnom dôvode na vykonanie služobného zákroku aj proti M. R. a na to nadväzujúcej bezpečnostnej prehliadky. Ústavný súd nepovažuje za arbitrárny ani právny názor najvyššieho súdu týkajúci sa postupu pri vykonaní tejto prehliadky.

Sťažovateľ s rozhodnutím najvyššieho súdu nesúhlasí a trvá na tom, že akcia polície proti nemu bola plánovaná, polícia vopred disponovala informáciami o páchaní drogovej trestnej činnosti a bezpečnostná prehliadka M. R. bola účelovo zameraná na hľadanie drog, a teda v podstate obchádzala zákonný postup podľa Trestného poriadku. Na podporu svojej argumentácie predložil úradný záznam OO PZ T. z 12. decembra 2007, ktorý bol sťažovateľovi zaslaný na základe jeho žiadosti 21. novembra 2012. V úradnom zázname príslušník OO PZ T. uviedol, ako prebiehal služobný zákrok, pri ktorom bol sťažovateľ zadržaný 12. decembra 2007. V zázname sa uvádza:

„Dňa 12. 12. 2007 bola v čase od 08.00 hod vykonávaná akcia s OKP PR PZ ZZ, pri odhaľovaní dealerov drog, ktorý sa mali presunúť z T. smerom na S. cez služobný obvod OO PZ T. na... Malo ísť o dve osoby: mužského a ženského pohlavia, pričom osoba mužského pohlavia mala byť v pátraní (nenastúpenie do výkonu trestu odňatia slobody).“

V čase okolo 11.50 hod bolo uvedené OMV v obci B. predpísaným spôsobom zastavené hliadkou OO PZ T. v zložení Vh: nstržm. M. B., Vo nstržm. M. C., pričom sa na miesto vzápätí dostavili dve vozidlá OKP...“

Z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 3 T 70/2008 vyplýva, že úradný záznam OO PZ T. z 12. decembra 2007 nebol jeho súčasťou a v trestnom konaní neboli vypočutí príslušníci OO PZ T., ktorí vykonali služobný zákrok. V konaní boli vypočutí ako svedkovia policajti OR PZ T. J. K. a D. C. Svedok J. K. vypovedal, že 12. decembra 2007 pri vykonávaní služobnej činnosti spozoroval osobné motorové vozidlo, ktoré viedol sťažovateľ, pričom vedel, že sťažovateľ má nariadený nástup do výkonu trestu odňatia slobody, a preto začal vozidlo prenasledovať a na účely jeho zastavenia sa skontaktoval s hliadkou OO PZ T. Svedok D. C. vypovedal, že sa s ním počas služobného zákroku telefonicky skontaktoval J. K. a uviedol, že prenasleduje vozidlo, v ktorom sa nachádza osoba, po ktorej je vyhlásené pátranie, a žiadal ho, aby sa presunul smerom na obec B.

Pokiaľ teda sťažovateľ tvrdí, že získal neskôr, t. j. po tom, ako rozhodol najvyšší súd o jeho dovolaní, dôkaz, ktorý by mohol nasvedčovať tomu, že služobný zákrok proti nemu nebol vykonaný náhle vzniknutým podozrením zo spáchania trestnej činnosti, ako to vypovedal svedok J. K., je to podľa názoru ústavného súdu skutočnosť súdu skôr neznáma, ktorá po preukázaní jej pravdivosti by mohla byť dôvodom na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 394 Trestného poriadku.

V súdnom konaní boli vykonané dôkazy na zistenie, ako prebiehal služobný zákrok, pri ktorom bol zadržaný sťažovateľ, a z ktorých vyplývalo, že bol výsledkom okamžitej akcie polície. Sťažovateľ nenavrhol na objasnenie tejto skutočnosti iné dôkazy ani na hlavnom pojednávaní a verejnom zasadnutí o odvolaní, ani v dovolaní. Najvyšší súd teda bral do úvahy pri posudzovaní dovolania tie dôkazy, ktoré boli v trestnom konaní vykonané a z ktorých nevyplývali pochybnosti, ktoré by mal dôvod odstraňovať.

Najvyšší súd sa vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, ktorou spochybňoval legálny spôsob získania dôkazu v tom rozsahu, ako to namietal v dovolaní, pričom z obsahu

spisu ani z obsahu dovolania nevyplývali také okolnosti, ktoré by mal najvyšší súd objasňovať v dovolacom konaní postupom podľa § 379 ods. 2 Trestného poriadku. Ústavný súd preto dospel k záveru, že rozhodnutie ani postup najvyššieho súdu v dovolacom konaní netrpia vadami, ktoré by oprávňovali zásah ústavného súdu do rozhodovacej kompetencie najvyššieho súdu.

Ústavný súd preto odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3.2 K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s právom na nezávislý a nestranný súd

Námietky sťažovateľa o porušení jeho práva na nezávislý a nestranný súd sa týkajú konania a rozhodnutia krajského súdu. Sťažovateľ nenamietal v dovolaní, že v jeho veci je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku (vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania), ani v podanom dovolaní neuviedol okolnosti, ktorými by sa najvyšší súd mohol zaoberať v rámci tohto dôvodu dovolania. Sťažovateľ neuviedol v sťažnosti ani žiadne námietky spochybňujúce nestrannosť senátu najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval v jeho veci.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že neexistuje príčinná súvislosť medzi sťažovateľom označeným právom a uznesením najvyššieho súdu, a preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3.3 K námietke porušenia základného práva podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 2 a 3 a čl. 21 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 13 dohovoru

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 3 ústavy obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať len v prípadoch ustanovených zákonom. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 48 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa čl. 21 ods. 2 ústavy domová prehliadka je prípustná len v súvislosti s trestným konaním, a to na písomný a odôvodnený príkaz sudcu. Spôsob vykonania domovej prehliadky ustanoví zákon.

Podľa čl. 21 ods. 3 ústavy iné zásahy do nedotknuteľnosti obydlia možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Ak sa obydlie používa aj na podnikanie alebo vykonávanie inej hospodárskej činnosti, takéto zásahy môžu byť zákonom dovolené aj vtedy, keď je to nevyhnutné na plnenie úloh verejnej správy.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

písm. c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že vo vzťahu k svojej osobe považuje služobný zákrok policajtov za zákonný, pretože bol osobou v pátraní (s. 7 sťažnosti). Porušenie základného práva na súkromie a na nedotknuteľnosť osoby namieta v súvislosti so služobným zákrokom polície vo vzťahu k M. R. Na základe výsledku bezpečnostnej prehliadky M. R. bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie sťažovateľovi. Bezpečnostná prehliadka M. R. má preto súvislosť s trestným konaním, ktoré bolo vedené proti sťažovateľovi, a ústavný súd sa touto námietkou zaoberal v časti týkajúcej sa súdneho konania. Sťažovateľ však neuviedol žiadne námietky proti bezpečnostnej prehliadke týkajúcej sa jeho osoby ani žiadne okolnosti o zásahu do jeho práva na nedotknuteľnosť obydlia, a preto je sťažnosť v časti namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2 a čl. 21 ústavy zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ namietané porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy v súvislosti s dôvodom a spôsobom jeho trestného stíhania odôvodnil námietkami, ktorými sa ústavný súd zaoberal pri posúdení namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 17 ústavy. Ústavný súd považuje námietky v časti týkajúcej sa práva na súdnu ochranu za nedôvodné, a preto je zjavne neopodstatnená aj časť sťažnosti týkajúca sa namietaného porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy.

Sťažnosť sťažovateľa smeruje proti rozhodnutiam všeobecných súdov vo veci samej o jeho trestnom obvinení. Konania, ktoré sťažovateľ označil, sa netýkajú obmedzenia osobnej slobody zadržaním, na ktoré sa vzťahuje čl. 17 ods. 3 ústavy, ani rozhodovania o väzbe, na ktoré sa vzťahuje čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru. Preto je sťažnosť zjavne neopodstatnená aj v tejto časti.

Podľa judikatúry ústavného súdu z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (III. ÚS 38/05). Keďže ústavný súd nezistil dôvody na vyslovenie porušenia niektorého z dohovorom chráneného práva sťažovateľa, nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 13 dohovoru, a preto ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného s poukazom na zistené dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celom jej rozsahu ústavný súd nerozhodoval o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu a rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2014